

Никола Добровић

(Печуј, 12. 02. 1897 – Београд, 11. 01. 1967)

Архитекта, градитељ, професор Архитектонског факултета у Београду, члан САНУ, урбаниста и планер, писац бројних књига, својим делом и укупном делатношћу један од најзначајнијих српских и југословенских архитеката модерног доба.

Рођен у српској породици у Печују у Барањи, брат сликара Петра Добровића, школован за архитекту у Будимпешти и Прагу, најпре сарадник у бироима неких од најзначајнијих чехословачких архитеката, потом самостални аутор прво у Прагу након чега је присутан и у Југославији како пројектима тако и повременим па затим перманентним боравком, од 1934. до Другог светског рата у Дубровнику, од 1944. у Београду.

Аутор је легендарног победничког конкурсног пројекта из 1930. за уређење и градњу на Теразијској тераси, уз још неколико победа на међународним конкурсима, у истом времену, пројектима који иако нереализовани су битно утицали на развој урбанистичко-архитектонске мисли и праксе код нас и у овом делу света. У првим послератним годинама директор Урбанистичког завода Србије, те Урбанистичког завода Београда, од 1948. професор Архитектонског факултета на коме је касније покренуо чувени предмет Савремена архитектура и урбанизам, као главни промотер модернизма.

Аутор низа здања на дубровачком приморју 1930-их, с изузетним хотелом Гранд на острву Лопуду. Главним делом, по више аспеката, сматра се Добровићев ансамбл ДСНО-а (Министарства одбране и Генералштаба југословенске војске) из 1956-65, делимично урушен у агресији 1999. а проглашен за културно добро 2005. године. У првој половини 1960-их подигао је још неколико изузетних објеката у Херцег Новом и Игалу. Изузетан и сложен пројекат за комплекс здања Електротехничког факултета и Института Никола Тесла у Блоку 32 на Новом Београду, који такође нереализован, представља значајан допринос развоју савремених градитељских идеја.

Никола Добровић у спајању ауторске личности и друштвеног прегаоца оличава најутицајнију архитектонску личност Модерне у Србији,

нарочито као неко ко повезује архитектонску делатност са светом културе. По својој склоности ка вртној архитектури и по непосредном бављењу њом можемо га сматрати праоцем еколошких тенденција сада изразитих у Европи и код нас.

Изузетно јака и зналачка личност, симбол индивидуалности и етике, вредан највећег поштовања и трајног памћења на просторима Србије, региона, као и у европским размерама.